

Severina N. Georgieva – head of the library of the Institute for Literature, Bulgarian Academy of Sciences

Remembering Assoc. Prof. Vihren Chernokozhev

Abstract: This article commemorates Vihren Chernokozhev, highlighting his character and achievements as a scientist. It also touches upon his love for books and the library and his respect for the librarians at the Institute for Literature.

Keywords: Vihren Chernokozhev, memory, person, good, laughter, books, library

Северина Н. Георгиева – завеждащ Библиотеката при Института за литература при БАН

Спомен за доцент Вихрен Чернокожев

Запознах се с Вихрен Чернокожев в Института за литература към БАН, където той беше доцент и по това време, мисля, заместник-директор на Института. През далечната вече 2011 г., въз основа на изпратеното от мен CV, бях поканена на интервю в Института за литература към БАН за заемане на работно място като библиотекар. Попадах в нова за мен среда, с напълно непознати хора и до ден днешен вярвам, че попаднах на това място по Божия промисъл. Пред директорския кабинет с усмивка ме посрещна г-жа Тинка Брейчева, с която усмивка сякаш ми вдъхна доверие, че в кабинета ще се срещна с приятни хора. Наистина беше така. Като кандидат за интервю в уречения час бях само аз, а интервюиращите бяха двама. Напълно непознатите за мен тогава, доц. Рая Кунчева – директор на Института за литература, и доц. Вихрен Чернокожев – зам.-директор на Института. Бях изключително притеснена как ще мине интервюто, току-що завършила бакалавърска степен, без опит на подобна позиция, но с много силно желание да работя по специалността. Интервюираха ме самите директори, което засилваше още повече притеснението и тревогите ми, дали ще се справя добре. Доц. Рая Кунчева ме посрещна в директорския кабинет, заедно с доц. Чернокожев. Тя ми обясни естеството на работата, а той много ми помогна, защото успя да ме предразположи с тихия си и благ тон. Разказа ми за Института, разказа и за себе си, разбрах с каква тематика се занимава, а именно – смехът. Всичко, което излъчваше и говореше доц. В. Чернокожев, ми даде увереност да вярвам, че това е мястото за мен. Поговорихме и за български картини, тема от предишното ми работно място, направихме паралел с българската литература и се получи един много интересен и съдържателен разговор. Така неусетно беше изминало много време и аз съвсем бях забравила, че съм на интервю за работа, борейки се с доста кандидати за обявената позиция. Вихрен беше човекът, който ми отвори вратите на Института за литература, за което ще съм му благодарна цял живот. Не след дълго ми се обадиха от Института и казаха, че съм одобрена за мястото. Така получих назначение за библиотеката на Института за литература. През следващата 2012 г. станах главен библиотекар, а Вихрен изпълняваше длъжността директор. Бяха настъпили тежки времена за Института, налагаше се да взимаме нищожни заплати, в сградата нямаше отопление, мрачно и неприетливо. Един млад човек не би останал да работи в такива условия и обстановка, но благодарение на доц. Чернокожев, който отдаваше внимание и на най-малкото, и реагираше по най-адекватен начин към работещите в Библиотеката, аз не напуснах работа. Останах и все още работя в институтската библиотека. Благодарение на сърдечния и усмихнат човек, винаги излъчващ доброта Вихрен Чернокожев, аз имам възможността и

към днешна дата да работя любимата си работа. Той сякаш се превърна в мост между предишната доц. Рая Кунчева и настоящата директорка – доц. Елка Трайкова. И тримата прекрасни хора и специалисти, съхранили идентичността на Института за литература.

Доц. Чернокожев често работеше в читалнята на Библиотеката, а и с охота даряваше книги от богатата си лична библиотека, дори редки екземпляри с посвещение и автограф от самите автори. Библиотеката на Института пази във фонда си голяма част от тези книги с посвещения. Почти всички са надписани за него и прекрасната му съпруга Росица, с която се запознах по-късно през годините, и която със същия сърдечен жар, подобно на Вихрен, милее за книги и литература.

След няколко години работа в институтската библиотека ми правеше впечатление, че доц. Чернокожев не пропускаше възможност да похвали работата на библиотекарите, искрено се радваше и казваше, че не ние – библиотекарите, сме късметлии, че работим в Института, а че е истинско чудо в библиотеката на Института да работят млади, способни и отзивчиви хора. Изключителен професионалист в своята сфера, с богат опит, с множество познанства с интелектуалци от България и света, той общуваше човешки с всеки един от нас. С него винаги бяхме в диалог, съществуваше разбиране, лично отношение, внимание към другия.

Винаги ще бъда благодарна на Човека Вихрен Чернокожев!